

Весела Дружина

15
БРОЙ
2 лева

Год. VIII. 17. XII. 1940

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

РЕДАКТОРИ: А. РАЗЦВЪТНИКОВЪ, Е. КОРАЛОВЪ и Ц. ЦВЪТАНОВЪ
Год. абонаментъ 60 лв. ● Адресъ: Бул. АДолФЪ ХИТЛЕРЪ № 66 — София. Пош. чек. с-ка 722

Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото
на просв. (окр. № 2813-25-11 отъ 27.X.937)

ЕДНО БЪЛГАРЧЕ

Разказъ отъ КОНСТ. Н. ПЕТКАНОВЪ

Вдовицата Гена имаше само единъ синъ на име Атанасъ. За да го отхрани и възпита, тя се ожени повторно за добрия Михаилъ. Единъ день тя извика сина си, помилва го по косата и му каза:

— Синко Атанасе, нѣма вече да играешъ! Ще ходишъ на работа, заедно съ баща си, за да станешъ и ти човѣкъ!

— Мамо, нека и днесъ да си поиграя, че вече нѣма! — и немирниятъ Атанасъ изхвъркна отъ кѣщи.

Слънцето се бѣше издигнало на високо и блѣстѣше въ широкитѣ листа на лозенградскитѣ лозя. Атанасъ тичешкомъ излѣзе извънъ града и се втурна изъ лозята. Пждаритѣ го забелязаха, подгониха го и той се върна назадъ, отби се въ Табашката махала. Въ една тѣсна улица две турчета, негови връстници, си играеха съ живи врани. Той се спрѣ до кирпичената стена и заследи играта имъ. Едното отъ турчетата се разсърди на враната, удари я въ земята и я повлѣче съ връвъ изъ праха на улицата. Атанасъ се съжали надъ враната, изтича, дигна черната птица отъ земята, скѣса връвѣта и избѣга. Турчето се разплака и неговиятъ разглезенъ писъкъ привлѣче вниманието на двама възрастни турци. Тѣ извадиха ножове и подгониха Атанаса. Той се изплаши, пусна враната и едва успѣ да се спаси въ една българска кѣща.

Майка Гена бѣше излѣзла да го търси и видѣ всичко. Изплашена до смъртъ, тя извика сина си и, когато той я приближи, тя го улови за рѣка, блѣсна го презъ дворната врата и следъ това завъртѣ тежкия ключъ.

— Атанасе, защо направи това? Съ турци другъ пѣтъ да не се закачашъ. Много сж проклети и все съ ножове си играятъ!

— А пѣкъ тѣ защо мжчатъ вранитѣ?

— Та само вранитѣ ли мжчатъ, синко! — и майка Гена дълбоко въздѣхна.

Картина отъ Бинка Вазова Николова

ПЪРВИЯТЪ СНѢГЪ

Тази нощъ несѣтно въ тъмнината
навалѣлъ е хубавъ първи снѣгъ.
Метналъ топла черга надъ земята,
на стрѣхата сложилъ бѣлъ калпакъ.
А дръвчетата сж клони свели,
сякашъ пролѣтъ е, и тѣ цвѣтятъ,
и край тѣхъ безброй пчелици бѣли —
рой снѣжинки весело летятъ.

Зимо бѣла, гостенко отъ северъ,
въ нашитѣ мѣста добре дошла! —
Нищо, че студѣтъ е твоятъ деверъ,
а пѣкъ бурята — свекърва зла. —
Ний сме млади, здрави и калени,
стегнали сме ски, кѣнки, шейни, —
дай ни само ясни дни студени
и високи, снѣжни планини!

Е. БАГРЯНА

Продължава на стр. 2